

De dood van mijn mama en corona

Ik leef de laatste tijd in een emotionele rollercoaster.

De dood van mijn mama was, ondanks dat je wist dat het kon en ging gebeuren, toch onverwachts.

“Laat de Heer mij nu maar ophalen” had ze tegen de verpleegster gezegd.

En later, toen de verpleegster terugkwam met een rustgevend middel: *“Wat een fel licht!”*

Toen drie keer zuchten en zachtjes en waardig naar de andere wereld.

En wat er dan gebeurt...het verlies van de “oermoeder” grijpt zo diep in.

Ik heb haar handen gepakt en gestreeld.

Ik heb haar voorhoofd gekust.

Ik heb dichtbij mij gehuild.

Mijn twee zussen waren er ook bij.

Het “oude alles” valt weg, zodat het “nieuwe alles” kan komen.

Wat voelden en voelen wij ons met elkaar verbonden. Zo mooi.

Hetzelfde proces heb ik ook beschreven toen ik een gedichtje maakt over mijn overleden broer Willem n.a.v. het 50 jarig trouwjubileum van mijn ouders:

“ Lieve Willem.

Lieve broer. Lieve zoon.

Tijdloos leven.

Aan ons gegeven.

Ziel van onze ziel.

Jouw leven in de kiem gesmoord.

De kist was veel te klein.

Het liefste in onszelf vermoord.

Hoe kom ik door die pijn?

Een kusje helpt niet meer.

En ook het knuffeltje begrijpt het niet.

En zwijgt in het verdriet.

Lieve broer.

Lieve zoon.

ij ging en wij konden komen.

Voor altijd in ons hart.

Wij horen elkaar.

Wij voelen elkaar.

Wij zien elkaar.”

Dit gedichtje heeft al die tijd bij mijn mama op de kamer gestaan en nu staat het vlakbij mijn bed...mijn broer.

Het nieuwe door de dood van mijn mama was, dat daar waar de energie tussen ons stroomde, via mijn mama, zij nu volledig stroomde tussen ons drieën, ons vieren.

Wat een enorme vernieuwende levende band geeft dat!

Ma werd opgebaard bij mijn zus Marjon in een prachtig klaargemaakt kamertje door mijn zwager Arend Jan.

De familie kwam en wat gebeurde er?

Onze harten sloten zich ineen en aaneen.

Zo mooi met mijn overleden mama als levende katalysator.

Datzelfde gebeurde met lieve vrienden die mama nog een keer wilden zien.

Het leven werd opnieuw geboren!

Wij ontmoetten elkaar op een hernieuwde wijze...oude beelden van elkaar werden opengebrouwen en de nieuwe bloeiden op in onze harten. Wat gaaf!!!

Corona kwam, ondanks dat de geleerden de wereld hadden gewaarschuwd dat er ooit weer een pandemie zou plaatsvinden, volkomen onverwachts. Eerst had het nog zo iets van:” Het zal wel weer overwaaien, maar nu zitten we met de hele wereld in hetzelfde schuitje van dood, angst, verdriet, onzekerheid en een totaal veranderd leven. Met die prangende vragen: “Hoe loopt dit af en hoe lang nog?” Maar corona zorgt gek genoeg ook voor nieuwe levensstromen...nieuwe vormen van liefde en solidariteit die naar boven komen en mensen, weliswaar op afstand, met elkaar verbinden: het massaal klappen voor mensen in de zorg, het boodschappen doen voor ouderen, hotels die voor een prikkie hun kamers beschikbaar stellen aan zwervers, muzikanten die spelen voor de ramen van de verzorgingstehuizen, clowns die als cleaning clowns op een hoogwerker een voorstelling gaven. Wat geweldig!!!! Het dode corona als levende katalysator.

Hee corona...je hebt me behoorlijk dicht geslagen

Maar uiteindelijk...zal ik weervoorzichtig open gaan

Hee corona...je hebt me behoorlijk beangstigd

Maar uiteindelijk...zal ik weer openbloeien

Hee corona...Je veroorzaakt me intens veel leed

Maar uiteindelijk...zal ik daarmee leven

Hee corona...je verstikt me van mijn dierbaren

Maar uiteindelijk...zal ik weer met ze ademen

Hee corona...je hebt zoveel leven van me afgepakt

Maar uiteindelijk...zul jij het veld moeten ruimen

Want ik, Leven, zal altijd, in welke vorm dan ook, weer opbloeien...corona

En daarom begin jij met een kleine letter

En ik...met een hoofdletter

Ik zal weer open gaan!!!